

Cum se clădește o tiranie durabilă

Scris de Ninel Ganea
Miercuri, 10 Iunie 2015 22:46

Este privilegiul epocilor condamnate la sclavie voluntară să ignore istoria. O epocă precum a noastră, care și-a luat drept motto adagiul cavalerului Ulrich von Hutten, “Științele sunt înfloritoare, spiritele se mișcă, este o plăcere să trăiești”, nu are prea multe șanse de salvare. Mai ales că infatuarea provine dintr-o metafizică a Progresului și dintr-o antropologie care neagă explicit orice formă de Cădere. Așa că oamenii timpului așteaptă neliniștiți paradisul promis, în timp ce lumea se îndreaptă, rapid și sigur, spre o tiranie globală; la fel, păstrând proporțiile, înainte de 1789 francezii naivi se pregăteau de Epoca de Aur și au primit la schimb ghilotina.

Nu este nevoie de foarte multe studii sau cărți pentru a demonstra teza de mai sus. Este suficient un recurs la “Politica” lui Aristotel și la discuția sa despre preservarea tiraniei pentru a înțelege încotro bate vântul. Stagiritul nu se mai studiază aproape deloc în facultățile de științe politice, dar asta are legătură cu ocultarea autorilor relevanți și promovarea scriitorilor care odihnesc patimile și mintea (vezi, de pildă, istoriile gândirii politice care debutează, aproape invariabil, cu Machiavelli, ca și cum înainte nu ar fi existat nimic).

Așadar, ca strategie esențială de menținere a tiraniei (iar pentru Aristotel există egalitate deplină între tiranie și democrația extremă), este important ca regimul să folosească toate tehnicile de subminare morală (steagul curcubeu plasat pe ambasadă, în termenii de astăzi). “These and the like things are marks of tyranny and preserve its rule, and in respect of depravity they leave nothing out”. Un element tipic în acest sens îl reprezintă dominația femeilor asupra bărbaților și licențiozitatea sclavilor. Femeile nu se revoltă de fel împotriva regimului și se acomodează mai repede, iar desfrâul face uitată opresiunea (Brave New World), în timp ce demagogii fletează mulțimea care crede că deține puterea (“Ne-am luat țara înapoi!”). Un om liber (de patimi) refuză lingușeala tiranilor, comentează filozoful, în timp ce vicioșii sunt utili regimului pentru lucrurile murdare (politicienii și dosarele lor aflate la sertar). Cât despre sclavi, majoritatea sunt, în primul rând, sclavii patimilor și, după cum știm foarte bine, un om are atâția

Cum se clădește o tiranie durabilă

Scris de Ninel Ganea
Miercuri, 10 Iunie 2015 22:46

stăpâni câte patimi are.

Apoi regimul are nevoie în permanență de războaie (împotriva terorismului, a Rusiei, a încălzirii globale, a extratereștrilor, etc.), deoarece supușii vor fi în permanență în căutarea unui lider, iar starea de criză se va instala ca normalitate. De asemenea, timpul liber ("leisure"), necesar pentru gândire independentă, se va evapora.

Dacă războiul nu pulverizează rămășițele de suveranitate personală, atunci taxele pot suplini cu brio acest rol, deși nu trebuie uitat că întotdeauna conflictele merg mână în mână cu sărăcirea populației. Doar că pauperizarea generală trebuie să devină politică de stat și nu un accident de parcurs. În acest scop sunt bune lucrările publice de anvergură (Keynes, Krugman&co), cum ar fi Piramidele din Egipt, monumentele lui Cypselidis, templul lui Zeus, templele din Samos, etc. Indivizii devin lipsiți de mijloace financiare, de timp liber, iar singura lor ocupație este procurarea hranei zilnice. Nu mai există niciun fel de independență personală, deoarece grijile omului (liber) se transferă de la contemplarea Adevărului, Binelui și Frumosului la plata facturilor și a creditelor.

Războiul împotriva aristocrației, a elitelor, adică a celor care practică virtutea, are, de asemenea, o importanță fundamentală în instaurarea și continuitatea tiraniei. Educația trebuie pusă la pământ ("common core" sau "deliberate dumbing down" devin practici obligatorii în educație), asociațiile voluntare trebuie interzise (politicile tot mai agresive împotriva Bisericii), mesele în comun trebuie desființate (fast food-ul și cafeteria, în locul mesei de acasă). Pe scurt, oamenii trebuie să se simtă izolați, neputincioși și neîncrezători unii în ceilalți.

Dar mai e nevoie și de o mentalitate de scalvi obedienți în fața puterii, care se poate obține, spune Aristotel, prin ținutarea lor la ușile tiranului (plecăciunile necesare în fața birocrăției statale puternice înlocuiesc de minune mijloacele primitive și dezvoltă mentalitățile slugarnice).

Un alt capitol esențial în manualul de subversiune îl reprezintă stimularea conflictelor pe toată linia. Comunitatea trebuie dezbinată prin inventarea sau încurajarea neînțelegerilor, astfel încât atmosfera să devină irespirabilă, iar țesutul social să se destrame. Războiul tuturor contra tuturor. Bogați contra săraci, bicicliști contra automobiliști, fumători contra nefumători, prietenii între ei...Lista este nesfârșită.

Cum se clădește o tiranie durabilă

Scris de Ninel Ganea

Miercuri, 10 Iunie 2015 22:46

Un rol aparte în această dialectică îl joacă, observă Aristotel, străinii, adică imigranții, deoarece produc dezbinare și facțiuni (României tocmai i s-a alocat din partea Uniunii Europene o primă tranșă de 4000 de imigranți africani). “For just as a city is not generated from any chance multitude, so it is not generated in any chance period of time”. Pe lângă argumentul impecabil al filozofului, exemplele de cetăți antice nu lasă practic nicio șansă multiculturalismului, dar te fac să te întrebi cu groază cum vor arăta noile orașe proiectate totalitar de comisarii mondiali.

Chiar și în aceste condiții, regimul democrației extreme trebuie să-i supravegheze complet pe oameni (legile Big Brother, Internet, Skynet, etc), iar spionii să fie infiltrați în societate (presa și societatea civilă de peste tot înțesată de securiști). În felul acesta, indivizii vor discuta din ce în ce mai puțin liber și vor transforma suspiciunea într-o atitudine instictivă (prima calitate a boierului e încrederea, spunea Steinhardt).

În sumă, lectura lui Aristotel nu poate împiedica drumul spre servitute, dar sugerează destul de limpede de unde vine pericolul și recomandă soluții aflate la îndemână, dar care presupun virtuți. Iar de morală, ca terapie socială, aproape nimeni nu mai vrea să audă. Orice scurtătură, chiar dacă duce în iad, este preferabilă.